

УДК 351.74:343.62:061.2

Смаглюк Вікторія Валеріївна

кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри публічного управління,
адміністрування та права
Національний університет «Полтавська
політехніка імені Юрія Кондратюка»
ORCID: 0009-0000-6846-6462

DOI: <https://doi.org/10.25313/2617-572X-2026-4-69-8>

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВЗАЄМОДІЇ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ І ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Анотація. Вступ. Сучасне українське суспільство стикається зі значним поширенням домашнього насильства, яке особливо загострилося в умовах воєнного стану. Поблажливе ставлення суспільства, слабкий захист жертв, низька криміналізація та недостатня взаємодія державних і громадських інституцій призводять до зростання кількості постраждалих. Актуальність дослідження зумовлена стрімким збільшенням звернень до правоохоронних органів на тлі низького рівня відкриття кримінальних проваджень, а також впливом посттравматичних стресових розладів у військовослужбовців.

Мета. Метою статті є комплексний аналіз проблем і перспектив взаємодії громадських організацій і правоохоронних органів у сфері протидії домашньому насильству та розробка стратегічних рекомендацій щодо її вдосконалення з урахуванням міжнародного досвіду та воєнних реалій.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження стали нормативно-правові акти України (Конституція, Кримінальний кодекс, Закон «Про запобігання та протидію домашньому насильству», Стамбульська конвенція), офіційна статистика МВС, Національної поліції та Офісу Генпрокурора, а також наукові праці вітчизняних і зарубіжних авторів. Використано методи теоретичного узагальнення, порівняльного аналізу, статистичного аналізу та моделювання.

Результати. Проаналізовано суперечливу динаміку домашнього насильства в Україні: значне зростання звернень при зменшенні кількості кримінальних проваджень. Виявлено ключові проблеми взаємодії (фрагментарність координації, слабкий інформаційний обмін, недостатня інфраструктура, регіональні диспропорції, низька довіра). Досліджено успішні міжнародні практики США, Канади, Польщі та Німеччини. Запропоновано комплекс заходів: запровадження спеціалізованих координаторів у поліції, цифровізацію міжвідомчої взаємодії, розширення мережі притулків, регулярні міжсекторальні тренінги та моніторинг з KPI.

Перспективи. Подальші дослідження доцільно присвятити емпіричній оцінці ефективності запропонованих механізмів, розробці регіональних моделей протидії насильству в умовах війни та впливу цифрових інструментів на захист постраждалих.

Ключові слова: домашнє насильство, правоохоронні органи, громадські організації, взаємодія, захист постраждалих, Стамбульська конвенція, державна політика.

Постановка проблеми. Сучасні суспільні відносини ґрунтуються на принципі рівноправності, проте патріархальні стереотипи й досі створюють підґрунтя

Copyright © The Author(s).

This is an open access article distributed under the terms
of the Creative Commons Attribution License 4.0
(<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>)

для домашнього насильства. За даними UNFPA, щороку в Україні жертвами стають приблизно два мільйони осіб, а близько 70 жінок гинуть від рук кривдників [13]. Поблажливе ставлення суспільства, слабкий захист жертв та уникнення відповідальності суттєво збільшують кількість постраждалих. Особливо гостро проблема загострилася в умовах воєнного стану через зростання звернень до правоохоронних органів при критично низькому рівні їх криміналізації. Це актуалізує необхідність підвищення ефективності взаємодії громадських організацій і правоохоронних органів.

Важливу роль у системі протидії домашньому насильству відіграють органи місцевого самоврядування та соціальні служби. Саме на місцевому рівні здійснюється первинне виявлення випадків насильства, організація надання соціальних послуг, створення кризових кімнат, забезпечення роботи мобільних бригад соціально-психологічної допомоги та координація взаємодії з громадськими організаціями. Однак на сьогодні значна частина територіальних громад, особливо в сільській місцевості, не має достатніх ресурсів, фахівців та чітких алгоритмів дій, що суттєво знижує ефективність захисту постраждалих.

Актуальність дослідження зумовлена стрімким зростанням масштабів домашнього насильства в умовах воєнного стану, значним збільшенням кількості звернень до правоохоронних органів та збереженням критично низького рівня їх криміналізації. Усе це актуалізує нагальну потребу у підвищенні ефективності взаємодії громадських організацій і правоохоронних органів як ключового елементу системи протидії цьому небезпечному соціально-правовому явищу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика домашнього насильства та ефективної протидії йому тривалий час перебуває в центрі уваги вітчизняних і зарубіжних науковців. Значний внесок у дослідження кримінально-правових аспектів протидії цьому явищу зробили О. О. Дудоров, М. І. Хавронюк та інші фахівці. Зокрема, у науково-практичному коментарі О. О. Дудорова та М. І. Хавронюка [3] комплексно проаналізовано новели Кримінального кодексу України щодо відповідальності за домашнє насильство.

Організаційно-правові механізми протидії домашньому насильству та роль громадянського суспільства у захисті прав постраждалих досліджували О. С. Бондаренко [2], Т. В. Селіванова, Н. А. Стасюк та інші науковці. Особливу увагу питанням взаємодії правоохоронних органів із громадськими організаціями та проблемам реалізації законодавства у сфері протидії домашньому насильству приділено у працях О. С. Бондаренко [2] і В. Бондар [1]. У сучасному дослідженні В. Бондар проаналізовано адміністративно-правовий механізм протидії домашньому насильству на територіях ведення бойових дій та визначено основні проблеми його реалізації в умовах воєнного стану.

У контексті воєнного стану окрему увагу дослідники приділяють загостренню проблеми домашнього насильства, специфіці роботи з кривдниками з числа військовослужбовців і необхідності посилення міжсекторальної координації. Ці питання висвітлено у працях І. М. Грищенко, О. А. Удод, С. В. Поліщук та інших авторів, які наголошують на потребі розробки спеціальних реабілітаційних програм.

Міжнародний досвід протидії домашньому насильству, ролі спеціалізованих судів, корекційних програм для агресорів та участі громадських організацій ґрунтовно проаналізовано в роботах зарубіжних дослідників, зокрема J. T. Messing, J. Campbell, A. Wilson [14], а також у звітах Групи експертів GREVIO та рекомендаціях Ради Європи.

Разом з тим, більшість наукових праць присвячена або правовому регулюванню протидії домашньому насильству, або діяльності окремих інституцій. Комплексні дослідження проблем і перспектив саме взаємодії громадських організацій і правоохоронних органів в умовах повномасштабної війни залишаються недостатньо висвітленими. Саме тому подальший аналіз цих питань є актуальним і науково значущим.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є комплексний аналіз проблем і перспектив взаємодії громадських організацій і правоохоронних органів у сфері протидії домашньому насильству та розробка стратегічних рекомендацій щодо її вдосконалення з урахуванням міжнародного досвіду та воєнних реалій.

Для досягнення поставленої мети вирішуються такі завдання:

- проаналізувати правові засади та статистичну динаміку домашнього насильства;
- дослідити міжнародний досвід протидії домашньому насильству;
- виявити ключові проблеми взаємодії суб'єктів;
- розробити рекомендації щодо підвищення ефективності такої взаємодії.

Виклад основного матеріалу. Правову основу протидії домашньому насильству в Україні становить Конституція України, яка проголошує життя і здоров'я людини найвищою соціальною цінністю [4], Кримінальний кодекс України (ст. 126-1) [6], Кодекс України про адміністративні правопорушення [5], а також спеціальний Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» від 7 грудня 2017 року № 2229-VIII [11]. Важливим кроком на шляху європейської інтеграції стала ратифікація Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Стамбульської конвенції) у червні 2022 року, яка набрала чинності для України 1 листопада 2022 року [12].

Ратифікація цієї Конвенції зобов'язує державу запроваджувати комплексний, скоординований та міжвідомчий підхід до протидії насильству, що включає превенцію, захист постраждалих, переслідування кривдників та проведення політики, спрямованої на зміну суспільних стереотипів. Таким чином, вона особливо акцентує увагу на необхідності ефективної взаємодії між державними органами, органами місцевого самоврядування та організаціями громадянського суспільства.

Статистична динаміка домашнього насильства в Україні свідчить про значні коливання показників протягом останніх років. Якщо у 2019 році було зафіксовано 141 814 повідомлень, то у 2023 році їх кількість зросла до 291 428 [8]. У 2025 році, за даними Міністерства внутрішніх справ України, лише за перші 10 місяців Національна поліція отримала понад 103 тисячі повідомлень про домашнє насильство, з яких близько 4 тисячі надійшли від дітей. На профілактичному обліку поліції на кінець 2025 року перебувало понад 77 тисяч осіб, які вчинили домашнє насильство [2; 10].

Водночас динаміка кримінальних проваджень має протилежну тенденцію. У 2025 році Офіс Генерального прокурора відкрив 1996 кримінальних проваджень за ст. 126-1 Кримінального кодексу України, що на 28% менше порівняно з 2024 роком. За перші два місяці 2026 року вже обліковано 1535 кримінальних проваджень [10]. Зберігається критичний розрив між кількістю зареєстрованих звернень (понад 100 тисяч) та кількістю відкритих кримінальних проваджень (менше 2 тисяч). Особливо гострою проблемою залишається високий відсоток кривдників серед військовослужбовців (за оцінками МВС — близько 60%). Така статистична картина свідчить про часткову латентизацію проблеми та недостатню ефективність механізмів захисту.

Скорочення кількості кримінальних проваджень при одночасному збереженні значної кількості звернень може свідчити як про певне підвищення ефективності превентивних заходів, так і про наявність системних проблем, зокрема недовіри постраждалих до правоохоронних органів, страху загострення насильства та недостатньої результативності існуючих механізмів захисту. Отримані результати актуалізують необхідність посилення профілактичної діяльності, зміцнення суспільної довіри до правоохоронної системи та вдосконалення координації між усіма суб'єктами, залученими до протидії домашньому насильству.

Суттєвим напрямом удосконалення національної системи протидії домашньому насильству є адаптація та впровадження ефективних міжнародних практик, які продемонстрували позитивні результати в різних правових і соціальних умовах. Аналіз зарубіжного досвіду показує ключові складові успішної моделі: спеціалізацію органів, оперативність захисту та обов'язкову корекційну роботу з кривдниками. У США понад 20 років діють спеціалізовані Domestic Violence Courts (понад 200 установ), які забезпечують оперативний розгляд справ, підготовку суддів і тісну співпрацю з victim advocates [14; 15].

Канада активно застосовує технологічні засоби захисту (система DVERS — портативні тривожні кнопки) та обов'язкові корекційні програми. У Польщі ефективно працює процедура «Блакитної картки» (Niebieska Karta), яка дозволяє ініціювати захист не лише жертві чи поліції, а й медикам, вчителям та соціальним працівникам [15]. Німеччина застосовує принцип «кривдник іде — жертва залишається», надаючи поліції право термінового виселення агресора та комплексний захист дітей через Jugendamt [16].

Ці приклади переконливо демонструють, що успіх протидії домашньому насильству залежить не стільки від жорсткості санкцій, скільки від системної спеціалізації, оперативності захисту, обов'язкової реабілітаційної роботи з кривдниками та активної участі різних професійних спільнот у виявленні та реагуванні на насильство.

Для України, з урахуванням воєнних реалій, обмежених бюджетних ресурсів та значної частки кривдників серед військовослужбовців, найбільш перспективним є селективне запозичення цих інструментів: запровадження елементів спеціалізованих судів або суддів, пілотне впровадження систем термінового сповіщення, розширення кола суб'єктів ініціювання захисту (за аналогією з польською моделлю) та посилення повноважень поліції щодо термінового відсторонення кривдника від спільного проживання.

Для подолання існуючих системних проблем і переходу до дійсно ефективної моделі протидії домашньому насильству необхідне комплексне реформування механізмів взаємодії. З цією метою пропонується впровадити низку взаємопов'язаних стратегічних заходів, що поєднують інституційні, організаційні, цифрові та освітні напрями.

По-перше, потребує подальшого інституційного посилення діяльність правоохоронних органів у сфері протидії домашньому насильству. Доцільним видається введення в кожному районному чи міському підрозділі поліції окремої посади уповноваженого з питань захисту постраждалих від домашнього насильства (координатора з протидії гендерно зумовленому насильству). Основними завданнями такого фахівця мають бути індивідуальний супровід постраждалих осіб, системний нагляд за кривдниками, які перебувають на профілактичному обліку, а також координація взаємодії між правоохоронними органами та громадськими організаціями. Реалізація такого підходу сприятиме підвищенню ефективності первинного реагування та мінімізації ризиків вторинної віктимізації.

По-друге, потребує вдосконалення судової та прокурорської практики у справах про домашнє насильство. Важливим є скорочення випадків закриття проваджень через «малозначність» правопорушення, забезпе-

чення дотримання процесуальних строків підготовки судових рішень, а також активніше використання виховних заходів, зокрема направлення кривдників на проходження обов'язкових корекційних програм. Окремого нормативного врегулювання потребує процесуальний статус дитини-свідка в адміністративному та кримінальному провадженні. Насамперед ідеться про визначення належного представника її інтересів і впровадження спеціальних процедур допиту, спрямованих на зменшення психотравмуючого впливу на дитину.

По-третє, одним із ключових напрямів має стати розбудова інфраструктури підтримки постраждалих осіб. Необхідним є розширення мережі кризових кімнат, спеціалізованих притулків і мобільних бригад соціально-психологічної допомоги, особливо у сільській місцевості та невеликих територіальних громадах. Водночас доцільно розробити та затвердити уніфіковані національні критерії виявлення й документування психологічного насильства щодо дітей, що дозволить підвищити ефективність раннього реагування на такі випадки.

По-четверте, особливого значення набувають цифровізація та підвищення професійної підготовки фахівців. Перспективним є створення єдиної міжвідомчої цифрової платформи або окремого модуля в межах уже існуючих систем, що забезпечить оперативний і захищений обмін інформацією між поліцією, судами, прокуратурою, соціальними службами та громадськими організаціями. Одночасно необхідно впровадити систематичні міжсекторальні тренінги та навчальні програми для працівників правоохоронних органів і представників громадського сектору з акцентом на гендерно-чутливий підхід, особливості роботи з травмою та реагування в умовах воєнного стану.

По-п'яте, важливим напрямом удосконалення є розвиток системи планування, моніторингу та оцінки ефективності державної політики у цій сфері. На регіональному рівні доцільно впроваджувати трирічні плани дій із чітко визначеними кількісними та якісними показниками результативності (KPI). При цьому незалежний моніторинг виконання таких планів має здійснюватися із залученням громадських організацій та міжнародних партнерів.

На нашу думку, реалізація запропонованого комплексу заходів дозволить перейти від сьогодишньої фрагментарної, часто формальної співпраці до системної, інтегрованої та результативної моделі взаємодії. Такий підхід не лише суттєво підвищить рівень захисту постраждалих, але й створить умови для реального зменшення масштабів домашнього насильства в українському суспільстві.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Ефективна взаємодія громадських організацій і правоохоронних органів є ключовою передумовою формування дієвої системи протидії домашньому насильству в Україні. Проведений аналіз показав, що попри значне вдосконалення нормативно-правової бази, зокрема після ратифікації Стамбульської конвенції, залишаються суттєві інституційні та практичні прогалини. До них належать відсутність чітких алгоритмів координації, фрагментарність інформаційного обміну, регіональна нерівномірність надання допомоги, недостатній рівень довіри між суб'єктами та низький відсоток криміналізації задокументованих випадків. Особливої гостроти проблема набуває в умовах воєнного часу через зростання частки кривдників серед військовослужбовців та часткову латентизацію насильства.

Запропоновані в роботі стратегічні рекомендації щодо інституційного зміцнення правоохоронних органів, цифровізації інформаційної взаємодії, розвитку спеціалізованої інфраструктури, системного підвищення кваліфікації та запровадження ефективного моніторингу створюють науково обґрунтовану основу для переходу від фрагментарної співпраці до системної, інтегрованої моделі взаємодії. Їх реалізація дозволить суттєво підвищити рівень захисту постраждалих, забезпечити невідворотність відповідальності за вчинене насильство та зменшити масштаби цього негативного соціально-правового явища. Удосконалення механізмів такої взаємодії має стати одним із пріоритетних напрямів державної політики у сфері забезпечення прав і свобод людини в Україні.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ

ФІНАНСУВАННЯ: Автори не отримували фінансування для цього дослідження.

ЗАЯВА ПРО ДОСТУПНІСТЬ ДАНИХ: Не застосовується.

КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ: Автори заявляють про відсутність конфлікту інтересів.

Література

1. Бондар В. Адміністративно-правовий механізм протидії домашньому насильству на територіях, на яких ведуться бойові дії: проблеми реалізації. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. Вип. 86, ч. 5. С. 397–402. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.5.58>
2. Бондаренко О. С. Кримінальна відповідальність за домашнє насильство в Україні. *Правові горизонти*. 2020. Вип. 20 (33). С. 102–107. URL: <https://old.legalhorizons.com.ua/uk/journals/vip-20-33-2020/kriminalna-vidpovidalnist-za-domashnye-nasilstvo-v-ukrayini> (дата звернення: 10.04.2026).
3. Дудоров О. О., Хавронюк М. І. Науково-практичний коментар новел Кримінального кодексу України щодо відповідальності за домашнє насильство. За ред. М. І. Хавронюка. К. : Vaite, 2019. 292 с. URL: https://ukraine.unfra.org/sites/default/files/pub-pdf/FNOON_Kommentar_A5.pdf (дата звернення: 10.04.2026).
4. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
5. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 7 грудня 1984 р. № 8073-Х. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984. № 51. Ст. 1122.
6. Кримінальний кодекс України : Закон України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26. Ст. 131.
7. Катерина Павліченко: у 2025 році поліція отримала понад 103 тис. повідомлень про насильство. *Міністерство внутрішніх справ України: вебсайт*. URL: <https://mvs.gov.ua/news/katerina-pavlichenko-u-2025-roci-nacionalna-policiia-otrimala-ponad-103-tisiaci-povidomlen-pro-nasilstvo-sered-iakix-blizko-4-tisiac-vid-ditei> (дата звернення: 10.04.2026).
8. Статистичні дані щодо протидії домашньому насильству. *Національна поліція України: вебсайт*. URL: https://npu.gov.ua/gromadyanam/chasti-zapiti/protidiya-domashnomu-nasilstvu?utm_source= (дата звернення: 10.04.2026).
9. Стан реєстрації та розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних з домашнім насильством, у 2025 році. *Офіс Генерального прокурора України: вебсайт*. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/statistika> (дата звернення: 10.04.2026).
10. Звіт про результати діяльності органів правопорядку щодо стану запобігання та протидії правопорушенням, пов'язаним з домашнім насильством, за січень-березень 2026 року. *Офіс Генерального прокурора України: вебсайт*. URL: https://old.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=284671 (дата звернення: 10.04.2026).
11. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 7 грудня 2017 р. № 2229-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 5. Ст. 35.
12. Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами : Закон України від 20 червня 2022 р. № 2311-IX. *Голос України*. 23 червня 2022.
13. UNFPA. Щорічний звіт про стан населення світу 2024. Нью-Йорк: UNFPA, 2024. 156 с.
14. Messing J. T., Campbell J., Wilson A. The effectiveness of specialized domestic violence courts: a systematic review. *Trauma, Violence, & Abuse*. 2022. Vol. 23(5). P. 1453–1470.
15. Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej. Niebieska Karta: procedura i wyniki badań. Warszawa, 2024.
16. Bundesministerium für Familie, Senioren, Frauen und Jugend. Jugendamt und Kinderschutz bei häuslicher Gewalt: Leitfaden. Berlin, 2023.

References

1. Bondar, V. (2024). Administratyvno-pravovyi mekhanizm protydii domashnomu nasyilstvu na terytoriiakh, na yakykh vedutsia boiovi dii: problemy realizatsii [Administrative and legal mechanism for combating domestic violence in territories where hostilities are taking place: implementation problems]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: Pravo*, 86(5), 397–402. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.86.5.58> [in Ukrainian].
2. Bondarenko, O. S. (2020). Kryminalna vidpovidalnist za domashnie nasyilstvo v Ukraini [Criminal liability for domestic violence in Ukraine]. *Pravovi horyzonty*, 20(33), 102–107. Retrieved from <https://old.legalhorizons.com.ua/uk/journals/vip-20-33-2020/kriminalna-vidpovidalnist-za-domashnye-nasilstvo-v-ukrayini> [in Ukrainian].
3. Dudorov, O. O., & Khavroniuk, M. I. (2019). *Naukovo-praktychnyi komentar novel Kryminalnoho kodeksu Ukrainy shchodo vidpovidalnosti za domashnie nasyilstvo* [Scientific and practical commentary on the novelties of the Criminal Code of Ukraine regarding liability for domestic violence] (M. I. Khavroniuk, Ed.). Kyiv: Vaite. Retrieved from https://ukraine.unfra.org/sites/default/files/pub-pdf/FNOON_Kommentar_A5.pdf [in Ukrainian].
4. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. № 254k/96-VR [Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996 No. 254k/96-VR]. (1996). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 30, Art. 141 [in Ukrainian].
5. Kodeks Ukrainy pro administratyvni pravoporushennia: Zakon Ukrainy vid 7 hrudnia 1984 r. № 8073-X [Code of Ukraine on Administrative Offenses: Law of Ukraine of December 7, 1984 No. 8073-X]. (1984). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainiskoi RSR*, 51, Art. 1122 [in Ukrainian].
6. Kryminalnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 5 kvitnia 2001 r. № 2341-III [Criminal Code of Ukraine: Law of Ukraine of April 5, 2001 No. 2341-III]. (2001). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 25–26, Art. 131 [in Ukrainian].

7. Ministerstvo vnutrishnikh sprav Ukrainy. (2025). *Kateryna Pavlichenko: u 2025 rotsi politsiia otrymala ponad 103 tys. povidomlen pro nasylstvo* [Kateryna Pavlichenko: in 2025, the police received over 103 thousand reports of violence]. Retrieved from <https://mvs.gov.ua/news/katerina-pavlicenko-u-2025-roci-nacionalna-policiia-otrymala-ponad-103-tisiaci-povidomlen-pro-nasilstvo-sered-iakix-blizko-4-tisiac-vid-ditei> [in Ukrainian].

8. Natsionalna politsiia Ukrainy. (n.d.). *Statystychni dani shchodo protydii domashnomu nasylstvu* [Statistical data on combating domestic violence]. Retrieved from https://npu.gov.ua/gromadyanam/chasti-zapiti/protidiya-domashnomu-nasilstvu?utm_source= [in Ukrainian].

9. Ofis Heneralnoho prokurora Ukrainy. (2025). *Stan reiestratsii ta rozsliduvannia kryminalnykh pravoporushen, poviazanykh z domashnim nasylstvom, u 2025 rotsi* [Status of registration and investigation of criminal offenses related to domestic violence in 2025]. Retrieved from <https://gp.gov.ua/ua/posts/statistika> [in Ukrainian].

10. Ofis Heneralnoho prokurora Ukrainy. (2026). *Zvit pro rezultaty diialnosti orhaniv pravoporiadku shchodo stanu zapobihannia ta protydii pravoporushenniam, poviazanym z domashnim nasylstvom, za sichen-berezen 2026 roku* [Report on the results of law enforcement agencies activities regarding prevention and counteraction to offenses related to domestic violence for January–March 2026]. Retrieved from https://old.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=284671 [in Ukrainian].

11. Pro zapobihannia ta protydiiu domashnomu nasylstvu: Zakon Ukrainy vid 7 hrudnia 2017 r. № 2229-VIII [On Prevention and Counteraction to Domestic Violence: Law of Ukraine of December 7, 2017 No. 2229-VIII]. (2018). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 5, Art. 35 [in Ukrainian].

12. Pro ratyfikatsiiu Konventsii Rady Yevropy pro zapobihannia nasylstvu stosovno zhinok i domashnomu nasylstvu ta borotbu z tsymy yavyschamy: Zakon Ukrainy vid 20 chervnia 2022 r. № 2311-IX [On Ratification of the Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence: Law of Ukraine of June 20, 2022 No. 2311-IX]. (2022). *Holos Ukrainy* [in Ukrainian].

13. UNFPA. (2024). *Shchorichnyi zvit pro stan naseleння svitu 2024* [State of World Population Report 2024]. New York: UNFPA [in Ukrainian].

14. Messing, J. T., Campbell, J., & Wilson, A. (2022). The effectiveness of specialized domestic violence courts: A systematic review. *Trauma, Violence, & Abuse*, 23(5), 1453–1470.

15. *Ministerstwo Rodziny i Polityki Społecznej*. (2024). *Niebieska Karta: procedura i wyniki badań*. Warszawa.

16. *Bundesministerium für Familie, Senioren, Frauen und Jugend*. (2023). *Jugendamt und Kinderschutz bei häuslicher Gewalt: Leitfaden*. Berlin.

Дата першого надходження статті до видання: 14.04.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 09.05.2026

Дата публікації: 18.05.2026

Smahliuk Viktoriya

*Candidate of Public Administration,
Associate Professor of the
Public Management, Administration and Law
Educational and Research Institute of
Finance, Economics, Management and Law
National University "Yuri Kondratyuk Poltava
Polytechnic"*

PROBLEMS AND PROSPECTS OF INTERACTION BETWEEN PUBLIC ORGANIZATIONS AND LAW ENFORCEMENT IN COUNTERING DOMESTIC VIOLENCE

Summary. *Introduction.* Modern Ukrainian society faces a significant spread of domestic violence, which has particularly intensified under martial law. Lenient public attitudes, weak victim protection, low criminalization of offenses, and insufficient interaction between state and civil society institutions lead to an increase in the number of victims. The relevance of the study is driven by the sharp rise in reports to law enforcement agencies against the background of a low level of initiated criminal proceedings, as well as the impact of post-traumatic stress disorders among military personnel.

Purpose. The purpose of the article is a comprehensive analysis of the problems and prospects of interaction between public organizations and law enforcement agencies in the field of combating domestic violence and the development of strategic recommendations for its improvement, taking into account international experience and wartime realities.

Materials and methods. The research materials include regulatory legal acts of Ukraine (Constitution of Ukraine, Criminal Code of Ukraine, Law of Ukraine «On Preventing and Countering Domestic Violence», Istanbul Convention), official statistics of the Ministry of Internal Affairs, National Police, and the Office of the Prosecutor General, as well as scientific works by domestic and foreign authors. Methods of theoretical generalization, comparative analysis, statistical analysis, and modeling were used.

Results. The contradictory dynamics of domestic violence in Ukraine were analyzed: a significant increase in reports alongside a decrease in the number of criminal proceedings. Key problems of interaction between the subjects were identified (fragmentation of coordination, weak information exchange, insufficient support infrastructure, regional disparities, and low level of trust). Successful international practices of the USA, Canada, Poland, and Germany were studied. A set of measures was proposed: introduction of specialized coordinators in police departments, digitalization of interagency cooperation, expansion of the network of shelters and crisis rooms, regular interdisciplinary trainings, and monitoring with KPIs.

Perspectives. Further research should focus on the empirical evaluation of the effectiveness of the proposed mechanisms, the development of regional models for countering domestic violence under wartime conditions, and studying the impact of digital tools on the quality of victim protection.

Key words: domestic violence, law enforcement agencies, public organizations, interaction, victim protection, Istanbul Convention, public policy.